

er Tale om Landstutteri eller om det høiere og lavere Skolevæsen, saa minder han os derom og siger: Følg den Vej og søg at udville de private Kræfter i Folket, støt dem, men lad Staten ikke træde imellem. (Tscherning: Ja, Tverbanen!). Nu siger det ærede Medlem Tverbanen, ja, det er meget rigtigt, den staaer ham paatvers, og han vilde gjerne fra den, men ibet har kommer fra den, bringer han os til at gjøre meget store Offre. Han opfordrer os til at omgjøre det, der ved Lov nu engang er vedtaget, hvorom vi have sluttet Contract, og hvis Udførelse allerede tildeels er paabegyndt. Nu skal jeg indrømme, at dersom Kongen og begge Afdelinger af Rigsdagen og Folket vare enige med Contractanten, saa kunde det være i sin Orden, at vi omgjorde Loven, skjøndt det altid er meget betænkeligt, naar en Lov er kommen saavidt som denne, men hvad er det nu, hvorom der her er Tale? Ere vi enige? Staae Anstuelserne nu ikke i den mærkeligste brogede Forvirring over for hinanden? Ere vi komne et eneste Skridt videre, hvad enten vi nu antage det ene eller andet af Forslagene? Her foreligge nu tre fra hinanden forskjellige Forslag. Det ene siger: Lader os beholde hele Tverbanen; det andet siger: Lader os beholde en Deel af Tverbanen, medens det tredje siger: Lader os kaste det heelt bort! (Stemmer: Nei!). Ja, saaledes er det ibetmindste i det Væsentlige; det er ibetmindste Stykket fra Viborg til Struer, man vil have bort. Det ene Parti, det er Mindretallet, siger, ligesom Regjeringen, at Aarhus skal være Centralpunktet; Fleertallet vil have, at Viborg skal være det; Fleertallet vil ikke have Banen længere end til Viborg og siger, at det skal være Endepunktet; Regjeringen vil have, at Aalborg skal være det, ligesaa Mindretallet, medens atter andre Medlemmer ville have, at Frederikshavn skal være det. Man seer altsaa, at den ene Anstuelse er vidt forskjellig fra den anden. Nu komme vi til Resten af Længdelinien. Minoriteten vil have den saa østlig som muligt, naar der ikke ere altfor store Vanffeligheder at overvinde ved Terrainet; Regjeringen vil have den midt imellem en Ost- og Hvideryggsbane, medens Majoriteten vil have Gudenaesbanen. Ja, det er virkelig over-

maade vanffeligt her at sige, hvorledes det vil være muligt at bringe disse vidt forskjellige, skarpt modstaaende Anstuelser i Samklang med hverandre. Majoriteten gaaer lige løs paa at drage Banen gennem det Slesvigke til Hamborg og mener, at Monarchiets Forvar ikke vedkommer os; Minoriteten tager lidt Hensyn til Verne og til Forvarsvæsenet, og mener med Tsjie, at det ikke gaaer an i den Grad at sondre mellem den særlige og fælles Forsætning, at vi slet ikke ved et Sernbaneanlæg skulle betænke, at Kongeriget er Hovedbestanddel af Monarchiet. (Tscherning afbryder og modfiger.) Ja, det ærede Medlem kan jo modbevise; jeg tvivler ikke paa, at han vil forsøge derpaa. Her have vi nu altsaa denne Række af hinanden fuldkommen modstaaende Anstuelser. Hvorledes vil det nu være muligt, rimeligt, retfærdigt at forandre det, der engang bestaaer, naar vi ikke engang derved naae en endelig, tilfredsstillende Afgjørelse? Thi hvad hindrer en Minoritet, som senere kan blive Majoritet, fra at stille sig ligesaa fjendtlig op mod den Bane, der iaar maatte blive vedtagen, som Majoriteten nu vil gjøre mod den af en tidligere Majoritet vedtagne Bane? Det er netop den store Fare, at naar vi have sluttet en Contract, have begyndt paa Anlægget, at der da paany opstaaer Misforstaaelse; hvad enten vi nu faae en Gudenaesbane eller en Ostbane, saa vil et stort Mindretals Misforstaaelse blive den samme som nu ved Tverbanen. Der er den største Sandsynlighed i den Henseende; thi Anstuelserne staae nu ligesaa skarpt imod hverandre som nogensinde før. Det forekommer mig derfor, at der er tilstrækkelig Grund for os til ikke at forhaste os med at vedtage noget af de Forslag, som foreligge, og dermed ogsaa forandre det, der engang er givet, det være i sig betænkeligt eller ikke; saameget er vist, at det dengang blev vedtaget, som Noget for Staten overkommeligt, hvorved der vel kunde være nogle Betæneligheder, men som dog ingenlunde ere af den Besskaffenhed, at vi nu, efter saa kort Tids Forløb, behøve at lægge Beslag paa de Kræfter, som Danmark raader over, ved at begynde paa et endnu større Foretagende, for at slippe for det mindre som ødelæggende. Der har endog været endeel af